

ΜΙΤΣ ΑΛΜΠΟΜ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 20 ΧΩΡΕΣ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE FIRST PHONE CALL FROM HEAVEN
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το πρώτο τηλεφώνημα από τον παράδεισο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mitch Albom

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ανδρεάδης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Asop. Inc. 2013

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: LilKar/primoriano/Pinkyone/Zoltan Major
/Evgeny Karandaev/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0796-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΜΙΤΣ ΑΛΜΠΟΜ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

*Μετάφραση:
Βάσια Τζανακάρη*

*Αφιερωμένο στην Ντέμπι, πραγματικό «μαέστρο»
του τηλεφώνου, η φωνή της οποίας μας λείπει κάθε μέρα*

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ

Τη μέρα που ο κόσμος δέχτηκε το πρώτο τηλεφώνημα από τον παράδεισο, η Τες Ράφερτι ξετύλιγε ένα κουτί με φακελάκια τσαγιού.

Ντρορρινν!

Αγνόησε τον χτύπο και έμπηξε τα νύχια της στη ζελατίνα.

Ντρορρινν!

Προσπάθησε να τη διαπεράσει με τον δείκτη της.

Ντρορρινν!

Τελικά, κατάφερε ένα σκίσιμο και στη συνέχεια έβγαλε το περιτύλιγμα και το τσαλάκωσε. Ήξερε ότι θα απαντούσε τηλεφωνητής αν δεν προλάβαινε να το σηκώσει πριν χτυπήσει άλλη μια—

Ντρορρινν—

«Παρακαλώ;»

Πολύ αργά.

«Ωχ, αυτό το πράγμα πια», μουρμούρισε. Άκουσε το «κλικ» του τηλεφωνητή που βρισκόταν στον πάγκο της κουζίνας της, κι έπειτα ξεκίνησε το ηχογραφημένο μήνυμά της.

«*Καλέσατε την Τες. Αφήστε το όνομα και το τηλέφωνό σας και θα επικοινωνήσω μαζί σας μόλις μπορέσω, ευχαριστώ.*»

Ακούστηκε ένα σύντομο «μπιπ» μετά. Η Τες άκουσε παράσιτα.

«*Η μαμά είμαι... θέλω να σου πω κάτι...*»

Της κόπηκε η ανάσα. Το ακουστικό τής έπεσε από τα χέρια. Η μητέρα της είχε πεθάνει πριν από τέσσερα χρόνια.

Ντρορρινν!

Το δεύτερο τηλεφώνημα ίσα που ακούστηκε μέσα στη θορυβώδη λογομαχία στο αστυνομικό τμήμα. Ένας υπάλληλος είχε κερδίσει 28.000 δολάρια στο λαχείο και τρεις αστυνομικοί διαφωνούσαν ως προς το τι θα έκαναν εκείνοι αν είχαν τέτοια τύχη.

«Πληρώνεις τους λογαριασμούς σου».

«Αυτό δεν το κάνεις σίγουρα».

«Αγοράζεις σκάφος».

«Πληρώνεις τους λογαριασμούς σου».

«Εγώ όχι».

«Αγοράζεις σκάφος!»

Ντρορρινν!

Ο Τζακ Σέλερς, ο επικεφαλής, κατευθύνθηκε προς το μικρό του γραφείο. «Αν πληρώσεις τους λογαριασμούς σου, απλώς θα μαζευτούν καινούργιοι», είπε. Οι συνάδελφοί του ένευσαν σύμφωνοι κι εκείνος σήκωσε το τηλέφωνο.

«Αστυνομία Κόλντγουοτερ, Σέλερς».

Παράσιτα. Κι έπειτα η φωνή ενός νεαρού.

«*Μπαμπά;... Ο Ρόμπι είμαι.*»

Ξαφνικά ο Τζακ δεν άκουγε τους άλλους άντρες.

«Ποιος διάολος είναι;»

«*Είμαι ευτυχισμένος, μπαμπά. Μην ανησυχείς για μένα, εντάξει;*»

Ο Τζακ ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι. Σκέφτηκε την τελευταία φορά που ο γιος του περνούσε ως στρατιώτης την ασφάλεια του αεροδρομίου καθώς πήγαινε στην τρίτη θητεία του.

Στην τελευταία θητεία του.

«Δεν μπορεί να είσαι εσύ», ψιθύρισε ο Τζακ.

Ντιν-ντον!

Ο πάστορας Γουόρεν σκούπισε το σάλιο από το πιγούνι του. Είχε πάρει έναν υπνάκο στον καναπέ του στη Εκκλησία των Βαπτιστών «Συγκομιδή της Ελπίδας».

Ντιν-ντον!

«Τώρα...»

Προσπάθησε να σηκωθεί. Είχαν εγκαταστήσει ένα κουδούνι έξω από το γραφείο του επειδή, στα ογδόντα δύο του πια, η ακοή του είχε αρχίσει να φθίνει.

Ντιν-ντον!

«Πάστορα, η Κάθριν Γιέλιν είμαι. Γρήγορα, παρακαλώ!»

Πήγε κουτσαίνοντας ως την πόρτα και άνοιξε.

«Γεια σου, Κά—»

Αλλά εκείνη τον είχε ήδη προσπεράσει, με το παλτό της μισοκουμπωμένο και τα κοκκινωπά της μαλλιά αχτένιστα, σαν να είχε φύγει τρέχοντας από το σπίτι. Κάθισε στον καναπέ, σηκώθηκε όλο νευρικότητα κι έπειτα ξανακάθισε.

«Πρέπει να σας μιλήσω, πάστορα. Να ξέρετε, όμως, σας παρακαλώ, ότι δεν είμαι τρελή».

«Όχι, αγαπητή—»

«Μου τηλεφώνησε η Νταϊάν».

«Ποιος σου τηλεφώνησε;»

«Η Νταϊάν».

Τον Γουόρεν τον έπιασε πονοκέφαλος.

«Σου τηλεφώνησε η μακαρίτισσα η αδερφή σου;»

«Σήμερα το πρωί. Σήκωσα το τηλέφωνο...»

Έσφιξε την τσάντα της και άρχισε να κλαίει. Ο Γουόρεν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να φωνάξει κάποιον να βοηθήσει.

«Μου είπε να μην ανησυχώ», είπε η Κάθριν με βραχνή φωνή. «Είπε ότι είχε βρει... γαλήνη».

«Δηλαδή ήταν όνειρο;»

«Όχι! Όχι! Δεν ήταν όνειρο! Μίλησα πράγματι με την αδερφή μου!»

Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα της γυναίκας, τόσο γρήγορα, που δεν προλάβαινε καν να τα σκουπίσει.

«Το έχουμε συζητήσει, αγαπητό μου—»

«Το ξέρω, αλλά—»

«Σου λείπει—»

«Ναι—»

«Και είσαι στενοχωρημένη».

«Όχι, πάστορα. Είπε ότι είναι στον παράδεισο... Δεν καταλαβαίνετε;» Χαμογέλασε μακάρια, ένα χαμόγελο που ο Γουόρεν δεν είχε ξαναδεί. «Δεν φοβάμαι τίποτα πια», ψιθύρισε.

Μπζζζζζ.

Ένα κουδούνι ασφαλείας ήχησε και η βαριά πύλη της φυλακής άνοιξε. Ένας ψηλός άντρας με φαρδιές πλάτες, ονόματι Σάλιβαν Χάρντινγκ, βγήκε βαδίζοντας αργά, με το κεφάλι σκυμμένο. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή – όχι από ενθουσιασμό που ελευθερωνόταν, αλλά από φόβο ότι κάποιος μπορεί να τον τραβούσε πάλι πίσω.

Μπροστά. Μπροστά. Συνέχισε να κοιτάζει τις μύτες των παπουτσιών του. Μόνο όταν άκουσε τα χαλίκια να τρίζουν, έναν θόρυβο που ερχόταν όλο και πιο κοντά –ελαφριά βήματα που πλησίαζαν– σήκωσε το κεφάλι του.

Ο Τζουλς.

Ο γιος του.

Ένωσε δυο χεράκια να τυλίγονται γύρω από τα πόδια του, και βύθισε τα δικά του χέρια στα κατσαρά μαλλιά του

αγοριού. Είδε τους γονείς του –τη μάνα του με ένα μπλε σκούρο αντιανεμικό μπουφάν, τον πατέρα του με ένα ανοιχτόχρωμο καφετί κοστούμι. Έβαλαν τα κλάματα και αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί. Είχε παγωνιά, ο ουρανός ήταν γκριζός και ο δρόμος γλιστρούσε από τη βροχή. Μόνο η γυναίκα του έλειπε από αυτή τη στιγμή, αλλά η απουσία της ήταν κι αυτή σαν μια παρουσία.

Ο Σάλιβαν ήθελε να πει κάτι βαθυστόχαστο, αλλά το μόνο που κατάφερε να ψιθυρίσει ήταν:

«Πάμε».

Αμέσως μετά, το αυτοκίνητό τους χάθηκε στον δρόμο.

Ήταν η μέρα που ο κόσμος δέχτηκε το πρώτο τηλεφώνημα από τον παράδεισο.

Αυτά που συνέβησαν στη συνέχεια εξαρτώνται από το πόσο πιστεύει κανείς.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ερχιγε μια δροσερή ψιγάλα, κάτι που δεν ήταν ασυνήθιστο για Σεπτέμβριο μήνα στο Κόλντγουοτερ, μια μικρή πόλη που γεωγραφικά βρισκόταν βορειότερα ορισμένων σημείων του Καναδά και απείχε μόλις λίγα χιλιόμετρα από τη λίμνη Μίσιγκαν.

Παρά τον κρύο καιρό, ο Σάλιβαν είχε βγει με τα πόδια. Μπορούσε να έχει δανειστεί το αυτοκίνητο του πατέρα του, αλλά, μετά από δέκα μήνες περιορισμού, προτιμούσε να πάρει λίγο αέρα. Φορούσε έναν σκούφο του σκι και ένα παλιό σουέντ μπουφάν. Πέρασε μπροστά από το λύκειο που πήγαινε πριν από είκοσι χρόνια, το ξυλουργείο που έκλεισε πέρσι τον χειμώνα, το μαγαζί με τα δολώματα και τα είδη αλιείας, όπου τα κανό προς ενοικίαση ήταν στοιβαγμένα σαν κελύφη από όστρακα, και το βενζινάδικο όπου υπάλληλοι με μπλε φόρμες ζέσταιναν τα χέρια τους με την ανάσα τους.

Έφτασε στον προορισμό του και σκούπισε τις μπότες του σε ένα αχυρένιο πατάκι που έγγραφε «Ντέιβιντσον και Υιοί». Πρόσεξε μια μικρή κάμερα πάνω από την κάσα της πόρτας και έβγαλε ενστικτωδώς το σκουφί του, έκανε προς τα πίσω τα πυκνά, καστανά μαλλιά του με το χέρι του, και κοίταξε τον φακό. Πέρασε ένα λεπτό χωρίς να γίνει τίποτα, κι έτσι μπήκε μέσα.

Η ζέστη μέσα στο γραφείο τελετών ήταν σχεδόν αποπνικτική. Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με σκούρο ξύλο βελανιδιάς και δεξιά κι αριστερά στον διάδρομο υπήρχαν μεζ καναπέδες με χοντρά μαξιλάρια. Πάνω σε ένα γραφείο χωρίς καρέκλα ήταν ανοιχτό ένα βιβλίο επισκεπτών.

«Μπορώ να βοηθήσω;»

Ο διευθυντής, ο Χόρας Μπέλφιν, ήταν ψηλός και κατάχλωμος. Κόντευε τα εβδομήντα, είχε πυκνά φρύδια και αραιά μαλλιά σαν άχυρα.

«Είμαι ο Σάλι Χάρντινγκ».

«Α, ναι».

Α, ναι, σκέφτηκε ο Σάλι, αυτός που δεν ήρθε στην κηδεία της γυναίκας του επειδή ήταν φυλακή. Ο Σάλι πλέον το έκανε αυτό, τελείωνε τις προτάσεις που έμεναν μισές, πιστεύοντας ότι αυτά που οι άνθρωποι δε λένε ακούγονται πιο δυνατά από αυτά που λένε.

«Η γυναίκα μου ήταν η Τζιζέλ».

«Λυπάμαι για την απώλειά σας».

«Ευχαριστώ».

«Ήταν πολύ ωραία τελετή... φαντάζομαι πως η οικογένειά σας το είπε».

«Εγώ είμαι η οικογένεια».

«Ασφαλώς».

Έμειναν σιωπηλοί.

«Οι στάχτες της;» έκανε ο Σάλι.

«Στο κολουμβάριο. Πάω να φέρω το κλειδί».

Πήγε στο γραφείο του. Ο Σάλι πήρε ένα φυλλάδιο από το τραπέζι. Το άνοιξε τυχαία σε μια παράγραφο για την αποτέφρωση.

Οι στάχτες μπορούν να σκορπιστούν στη θάλασσα, να τοποθετηθούν μέσα σε ένα μπαλόνι με ήλιο, να σκορπιστούν από αεροπλάνο...

Ο Σάλι πέταξε το φυλλάδιο ξανά στο τραπέζι. *Να σκορπιστούν από αεροπλάνο.* Ούτε ο Θεός δε θα μπορούσε να είναι τόσο σκληρός.

Είκοσι λεπτά αργότερα έφυγε κρατώντας μια τεφροδόχο σε σχήμα αγγέλου που περιείχε τις στάχτες της γυναίκας του. Προσπάθησε να την κρατήσει με το ένα χέρι, αλλά του φάνηκε πως κάτι τέτοιο δεν είχε αρκετή επισημότητα. Προσπάθησε να την κρατήσει στις παλάμες του, αλλά του φάνηκε λες και έκανε κάποιου είδους προσφορά. Τελικά την έσφιξε πάνω στο στήθος του, σταυρώνοντας τα χέρια, όπως τα παιδιά κρατάνε καμιά φορά τη σχολική τους τσάντα. Περπάτησε έτσι σχεδόν ένα χιλιόμετρο στους δρόμους του Κόλντγουοτερ τσαλαβουτώντας στα νερά της βροχής. Όταν έφτασε σε ένα παγκάκι μπροστά στο ταχυδρομείο, κάθισε και απόθεσε την τεφροδόχο με προσοχή δίπλα του.

Η βροχή είχε σταματήσει. Οι καμπάνες της εκκλησίας σήμαιναν την ώρα. Ο Σάλι έκλεισε τα μάτια του και φαντάστηκε την Τζιζέλ να γέρνει πάνω του, τα πράσινα μάτια της ίδια με τη θάλασσα, τα μαύρα της μαλλιά, το λεπτό της κορμί και τους στενούς ώμους της, που, έτσι όπως ακουμπούσαν πάνω στο σώμα του Σάλι, έμοιαζαν να του ψιθυρίζουν «*προσπάτεψέ με*».

Στο τέλος όμως δεν το είχε κάνει. Δεν την είχε προστατέψει. Αυτό δε θα άλλαζε ποτέ. Κάθισε στο παγκάκι πολλή ώρα. Ήταν υπερβολικά λυπημένος για να μπορέσει να κουνηθεί. Ένας έκπτωτος άνθρωπος κι ένας πορσελάνινος άγγελος. Λες και περίμεναν παρέα το λεωφορείο.

Όταν ένα νέο αφορά τη ζωή, διαδίδεται μέσω τηλεφώνου. Η

γέννηση ενός μωρού, ένας αρραβώνας, ένα τραγικό δυστύχημα στον αυτοκινητόδρομο αργά τη νύχτα – τα περισσότερα ορόσημα της πορείας ενός ανθρώπου, καλά ή κακά, προμη-νύονται από τον χτύπο του τηλεφώνου.

Η Τες καθόταν τώρα στο πάτωμα της κουζίνας, περιμένοντας να ακούσει πάλι τον γνώριμο χτύπο. Τις δύο τελευταίες εβδομάδες, μέσω του τηλεφώνου της είχε λάβει τα πιο εκπληκτικά νέα. Κάπου, κάπως, η μητέρα της *υπήρχε*. Έφερε στον νου της για εκατοστή φορά την τελευταία τους συνομιλία.

«Τες... μην κλαις, αγάπη μου...»

«Δεν μπορεί να είσαι εσύ.»

«Κι όμως... εδώ είμαι, σώα και αβλαβής.»

Η μητέρα της πάντα το έλεγε αυτό όταν τηλεφωνούσε από κάποιο ταξίδι – από κάποιο ξενοδοχείο, ή σπα, ή ακόμα κι όταν πήγαινε να επισκεφθεί συγγενείς της που έμεναν μισή ώρα μακριά. *«Εδώ είμαι, σώα και αβλαβής.»* Η Τες ποτέ δε ρωτούσε, αλλά εκείνη το έλεγε έτσι κι αλλιώς.

«Δεν είναι δυνατόν», είχε διαμαρτυρηθεί η Τες.

«Όλα είναι δυνατά, αγάπη μου... είμαι με τον Κύριο... θέλω να σου μιλήσω για...»

«Τι πράγμα; Μαμά;... Τι;»

«...για τον παράδεισο.»

Ακολούθησε σιωπή. Η Τες κοίταξε το ακουστικό της και στο χέρι της κρατούσε ανθρώπινο οστό. Ήταν τελείως παράλογο. Το ήξερε. Αλλά η φωνή μιας μάνας δε μοιάζει με καμιά άλλη, αναγνωρίζουμε κάθε κυματισμό και ψίθυρο, κάθε τερέτισμα ή τσίριγμα. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Αυτή ήταν.

Η Τες τράβηξε τα γόνατα κοντά στο στήθος της. Από τότε που έγινε το πρώτο τηλεφώνημα δεν είχε βγει από το σπίτι, έτρωγε μόνο κρακεράκια, δημητριακά και σφιχτά αυγά, ό,τι είχε στο σπίτι τέλος πάντων. Δεν είχε πάει στη δουλειά, δεν είχε πάει για ψώνια, δεν είχε βγει καν να μαζέψει την αλληλογραφία της.

Πέρασε τα χέρια της ανάμεσα στα μακριά, άλουστα ξανθά μαλλιά της. Έγκλειστη λόγω ενός θαύματος. Τι θα έλεγε ο κόσμος; Κοίταξε το τηλέφωνο. Δεν την ένοιαζε. Λίγα λόγια από τον ουρανό ήταν αρκετά για να καταστήσουν όλα τα λόγια της γης επουσιώδη.

Ο Τζακ Σέλερς καθόταν στο γραφείο του, στο παλιό λευκό τούβλινο σπίτι το οποίο λειτουργούσε ως αρχηγείο του αστυνομικού τμήματος του Κόλντγουοτερ. Οι συνάδελφοί του είχαν την εντύπωση ότι δακτυλογραφούσε αναφορές. Όμως, εκείνος επίσης περίμενε ένα τηλεφώνημα.

Ήταν η πιο παράξενη εβδομάδα της ζωής του. Δύο τηλεφωνήματα από τον νεκρό γιο του. Δύο συζητήσεις που νόμιζε ότι δε θα ξαναέκανε ποτέ. Ακόμα δεν το είχε πει στην πρώην γυναίκα του, την Ντορίν, τη μητέρα του Ρόμπι. Μετά τον θάνατο του γιου τους εκείνη είχε πάθει κατάθλιψη. Τι να της έλεγε; Ότι ο μεγάλος τους γιος, που σκοτώθηκε στη μάχη, ήταν τελικά ζωντανός; Ότι η πύλη του παραδείσου βρισκόταν στο γραφείο του; Και μετά;

Ακόμα κι ο ίδιος ο Τζακ δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Ήξερε μόνο ότι κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο πεταγόταν και το άρπαζε λες και ήταν κανένας πιστολάς.

Το δεύτερο τηλεφώνημα, όπως και το πρώτο, είχε γίνει απόγευμα Παρασκευής. Άκουσε παράσιτα, κι ύστερα τον άνεμο, που μια δυνάμωνε και μια κόπαζε.

«Εγώ είμαι, μπαμπά».

«Ρόμπι...» ψιθύρισε ο Τζακ.

«Καλά είμαι μπαμπά. Δεν υπάρχουν άσχημες μέρες εδώ πάνω».

«Πού είσαι;»

«Ξέρεις πού είμαι... Μπαμπά, είναι καταπληκτικά...»

Κι ύστερα ένα «κλικ».

«Εμπρός; Εμπρός;» φώναξε ο Τζακ. Πρόσεξε ότι οι άλλοι αστυνομικοί τον κοιτάζαν. Έκλεισε την πόρτα. Ένα λεπτό αργότερα το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Κοίταξε την αναγνώριση κλήσης. Όπως και τις προηγούμενες φορές, έγγραφε «ΑΓΝΩΣΤΟΣ».

«Εμπρός;» ψιθύρισε.

«Πες στη μαμά να μην κλαίει... αν ξέραμε τι μας περιμένει, δε θα ανησυχούσαμε καθόλου».

Αν έχεις αδελφή, ποτέ δε σταματάς να την έχεις, ακόμα κι αν δεν μπορείς πια να τη δεις ή να την αγγίξεις.

Η Κάθριν Γιέλιν ξάπλωσε στο κρεβάτι, και τα κόκκινα μαλλιά της πατικώθηκαν στο μαξιλάρι. Σταύρωσε τα χέρια της και έσφιξε το σομόν κινητό με το πορτάκι που κάποτε ανήκε στην Νταϊάν, το Samsung που είχε κολλημένο ένα γυαλιστερό αυτοκόλλητο –μια ψηλοτάκουνη γόβα– στο πίσω μέρος.

«Είναι καλύτερα απ' ό,τι ονειρευόμασταν, Καθ».

Αυτό είχε πει η Νταϊάν στο δεύτερο τηλεφώνημα, που, όπως και το πρώτο –και όπως όλα τα παράξενα τηλεφωνήματα στο Κόλντγουοτερ– είχε γίνει Παρασκευή. *Καλύτερα απ' ό,τι ονειρευόμασταν.* Αυτό που της άρεσε περισσότερο της Κάθριν σε αυτή την πρόταση ήταν η χρήση πληθυντικού αριθμού.

Οι αδελφές Γιέλιν είχαν έναν ιδιαίτερο δεσμό, παιδιά δεμένα το ένα με το άλλο, που βάδιζαν μαζί καθώς βίωναν τη ζωή στη μικρή τους πόλη. Η Νταϊάν, που ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερη, πήγαινε κάθε μέρα την Κάθριν στο σχολείο, άνοιξε τον δρόμο για να πάει η Κάθριν στο σώμα οδηγών και τις προσκοπίνες, έβγαλε τα σιδεράκια της όταν φόρεσε η Κάθριν, και στους σχολικούς χορούς αρνιόταν να χορέψει μέχρι να

βρει και η Κάθριν παρτενέρ. Και τα δυο κορίτσια είχαν ψηλά πόδια, γερούς ώμους, και μπορούσαν να κολυμπήσουν περίπου δυο χιλιόμετρα στη λίμνη το καλοκαίρι. Και οι δύο πήγαν στο τοπικό κοινοτικό κολέγιο. Όταν η Νταϊάν παντρεύτηκε, η Κάθριν ήταν κουμπάρα τρία χρόνια αργότερα, τον Ιούνιο, έγινε το αντίστροφο. Και οι δύο είχαν από δύο παιδιά – κορίτσια η Νταϊάν, αγόρια η Κάθριν. Τα σπίτια τους απείχαν λιγότερο από δύο χιλιόμετρα. Ακόμα και τα διαζυγιά τους βγήκαν με διαφορά ενός χρόνου. Μόνο στην υγεία διέφεραν. Η Νταϊάν υπέφερε από ημικρανίες και αρρυθμίες, υψηλή πίεση, και ένα ξαφνικό ανεύρυσμα, που τη σκότωσε πολύ νέα, στα σαράντα έξι. Η Κάθριν ήταν ο ορισμός της φράσης «δεν έχει αρρωστήσει ποτέ».

Για πολλά χρόνια, ένιωθε ενοχές γι' αυτό. Αλλά τώρα καταλάβαινε. Την Νταϊάν, τη γλυκιά, εύθραυστη Νταϊάν, την είχαν καλέσει για κάποιο λόγο. Την είχε διαλέξει ο Κύριος για να δείξει ότι τους πιστούς τούς περιμένει η αιωνιότητα.

«Είναι καλύτερα απ' ό,τι ονειρευόμασταν, Καθ».

Η Κάθριν χαμογέλασε. Ονειρευόμασταν. Χάρη στο σομόν κινητό που κρατούσε τώρα σφιχτά στο στήθος της είχε ξαναβρεί την αδελφή που δεν μπορούσε να χάσει ποτέ.

Και δεν σκόπευε να το κρατήσει μυστικό.

Η ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρέπει να ξεκινάς ξανά από την αρχή. Έτσι λένε. Αλλά η ζωή δεν είναι επιτραπέζιο παιχνίδι, και το να χάνεις έναν αγαπημένο δεν σημαίνει ποτέ «ξανά από την αρχή». Είναι περισσότερο σαν να «συνεχίζεις χωρίς».

Η γυναίκα του Σάλι είχε πεθάνει. Πέθανε αφότου ήταν σε κώμα για πολύ καιρό.

Σύμφωνα με το νοσοκομείο, πέθανε κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας την πρώτη μέρα του καλοκαιριού. Ο Σάλι ήταν ακόμα στη φυλακή, εννιά εβδομάδες τον χωρίζαν από την αποφυλάκιση. Όταν του το είπαν, μούδιασε ολόκληρος. Ήταν σαν να μάθαινε ότι η γη είχε καταστραφεί κι εκείνος βρισκόταν στο φεγγάρι. Τώρα σκεφτόταν συνέχεια την Τζιζέλ, παρόλο που κάθε σκέψη συνοδευόταν από τη σκιά της τελευταίας τους μέρας, της μέρας του δυστυχήματος, της φωτιάς, του πώς όλα όσα ήξερε άλλαξαν μέσα σε μια άτυχη στιγμή. Δεν είχε σημασία. Τυλιγόταν στη θλιβερή ανάμνησή της, επειδή ήταν ό,τι πιο κοντινό στο να την έχει γύρω του. Άφησε την αγγελόσχημη τεφροδόχο σε ένα ράφι δίπλα στον καναπέ όπου κοιμόταν ο Τζουλις, ο οποίος σε δύο μήνες θα έκλεινε τα επτά.

Ο Σάλι σωριάστηκε στην πολυθρόνα. Ακόμα προσπαθούσε να προσαρμοστεί στην ελευθερία. Θα έλεγε κανείς ότι, μετά από δέκα μήνες στη φυλακή, ανυπομονείς να ελευθερω-

θείς. Αλλά το σώμα και το μυαλό συνηθίζουν όλες τις συνθήκες, ακόμα και τις πιο φρικτές. Υπήρχαν στιγμές μες στη μέρα που ο Σάλι ένιωθε να τον κυριεύει η γνωρίμη απελπισία που νιώθεις όταν κοιτάς απαθής τους τοίχους. Έπρεπε να υπενθυμίζει στον εαυτό του ότι μπορούσε να σηκωθεί και να βγει έξω. Κοίταξε ολόγυρα το άγνωστο διαμέρισμα, στον δεύτερο όροφο ενός κτιρίου χωρίς ασανσέρ, που το ζέσταινε ένα καλοριφέρ. Από το παράθυρο έβλεπε μια συστάδα πεύκα και μια μικρή ρεματιά που οδηγούσε σε ένα ποταμάκι. Θυμήθηκε που μικρός έπιανε βατράχους εκεί. Έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο. Είχε επιστρέψει στο Κόλντγουοτερ επειδή οι γονείς του φρόντιζαν τον Τζουλς όσο διήρκεσε η δίκη και η κάθειρξή του, και δεν ήθελε να αναστατώσει τη ζωή του αγοριού περισσότερο απ' όσο την είχε ήδη αναστατώσει. Άλλωστε, πού αλλού να πήγαινε; Δεν είχε ούτε σπίτι ούτε δουλειά. Τα λεφτά του τα είχε ξοδέψει στους δικηγόρους. Είδε δύο σκίουρους να σακαρφαλώνουν σε ένα δέντρο και παραμυθιάστηκε ότι στην Τζιζέλ μπορεί να άρεσε αυτό το μέρος, όταν θα συνήθιζε την τοποθεσία, το μέγεθος, τη βρομιά και την ξεφλουδισμένη μογιά στους τοίχους.

Ένα χτύπημα στην πόρτα διέκοψε τον ειρμό των σκέψεών του. Ο Σάλι κοίταξε από το «ματάκι». Στην άλλη πλευρά της πόρτας στεκόταν ο Μαρκ Άστον, κρατώντας δυο σακούλες ψώνια.

Ο Μαρκ και ο Σάλι ήταν στην ίδια μοίρα στο Ναυτικό. Πετούσαν τζετ μαζί. Ο Σάλι είχε να τον δει από τότε που του επιβλήθηκε η ποινή του.

«Γεια», είπε ο Μαρκ, όταν άνοιξε η πόρτα.

«Γεια», έκανε ο Σάλι.

«Ωραίο μέρος – αν είσαι τρομοκράτης».

«Ήρθες από το Ντιτρόιτ;»

«Ναι. Να περάσω;»

Αγκαλιάστηκαν βιαστικά, αμήχανα, και ο Μαρκ ακολούθησε τον Σάλι στο σαλόνι. Είδε τον Τζουλς στον καναπέ και χαμήλωσε τη φωνή του.

«Κοιμάται;»

«Ναι».

«Του έφερα μπισκότα Οτεο. Σε όλα τα παιδιά αρέσουν, σωστά;»

Ο Μαρκ άφησε τις σακούλες ανάμεσα στα κλειστά κιβώτια στον πάγκο της κουζίνας. Πρόσεξε ένα τασάκι γεμάτο γόπες και αρκετά ποτήρια στον νεροχύτη, μικρά ποτήρια, όχι νεροπότηρα, από εκείνα που γεμίζεις με αλκοόλ.

«Λοιπόν...» είπε.

Τώρα που δεν κρατούσε πια τις σακούλες, ο Μαρκ δεν ήξερε τι να κάνει. Κοίταξε τον παλιό ιπτάμενο συνάδελφό του, που, με την αγορίστικη όψη και το ανοιχτό στόμα, του θύμιζε τον ετοιμοπόλεμο παίκτη του φούτμπολ που ήταν κάποτε, μόνο που τώρα ήταν πιο αδύνατος και έδειχνε γερασμένος, ιδίως αν πρόσεχε το σημείο γύρω από τα μάτια του.

«Εδώ μεγάλωσες λοιπόν;»

«Τώρα ξέρεις γιατί έφυγα».

«Πώς τα πας;»

Ο Σάλι ανασήκωσε τους ώμους.

«Άκου. Είναι φορικό. Αυτό που συνέβη με την Τζιζέλ—»

«Ναι—»

«Πίστευα πως θα σε αφήναν να βγεις για την κηδεία».

«Ξέρεις τι λένε. “Οι κανόνες του Ναυτικού κυριαρχούν στο Ναυτικό”».

«Ήταν ωραία τελετή».

«Έτσι έμαθα».

«Όσο για τα υπόλοιπα...»

Ο Σάλι σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε.

«Να πάνε στο διάολο», είπε ο Μαρκ. «Ο κόσμος ξέρει...»
Ξέρει ότι πήγες φυλακή, σκέφτηκε ο Σάλι τελειώνοντας την ημιτελή πρόταση. Όχι αν σου άξιζε.

«Προσπάθησα να έρθω να σε δω».

«Δεν ήθελα να με δει κανείς».

«Ήταν παράξενο για τα παιδιά».

«Δεν έχει σημασία».

«Σάλι—»

«Ας το αφήσουμε καλύτερα. Ήδη έχω πει τι συνέβη. Ένα εκατομμύριο φορές. Πίστεψαν κάτι άλλο. Τέλος».

Ο Σάλι κοίταξε τα χέρια του και χτύπησε απαλά τις γροθιές του μεταξύ τους.

«Και τι σχέδια έχεις;» ρώτησε ο Μαρκ.

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ για δουλειά;»

«Δεν ξέρω. Κάτι θα βρω. Γιατί;»

«Ξέρω κάποιον εδώ κοντά. Συγκάτοικός μου στο κολέγιο. Του τηλεφώνησα».

«Τηλεφώνησες πριν με δεις;»

«Προσέχουμε ο ένας τον άλλο, σωστά; Θα χρειαστείς δουλειά. Αυτός μπορεί να έχει να σου δώσει».

«Τι δουλειά;»

«Πωλήσεις».

«Δεν είμαι πλασιέ».

«Εύκολο είναι. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να επανεγγράφεις τους πελάτες, εκείνοι να σου δίνουν μια επιταγή, κι εσύ να παίρνεις την προμήθειά σου».

«Τι επιχείρηση είναι;»

«Εφημερίδα».

Ο Σάλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Αστειεύεσαι, έτσι; Σκέφτηκε όλες τις εφημερίδες που είχαν γράψει για το «περιστατικό» του, πόσο γρήγορα είχαν βγάλει εύκολα συμπεράσματα, ανατυπώνοντας η μια τις λέξεις της άλλης, μέχρι

που τον καταβρόχθισαν κι ύστερα προχώρησαν στο επόμενο ρεπορτάζ. Από τότε σιχαινόταν τις ειδήσεις. Δεν είχε ξαναγοράσει εφημερίδα, και ούτε επρόκειτο.

«Θα μπορέσεις να μείνεις εδώ», είπε ο Μαρκ.

Ο Σάλι πήγε μέχρι τον νεροχύτη. Ξέπλυνε ένα ποτήρι. Ευχόταν να έφευγε ο Μαρκ ούτως ώστε να το γέμιζε με ό,τι ήθελε.

«Δώσε μου το τηλέφωνό του, θα τον πάρω», είπε ξέροντας καλά ότι δε θα το έκανε ποτέ.

Η Τες καθόταν με σταυρωμένα τα πόδια πάνω στα μαλακά κόκκινα μαξιλάρια κοιτάζοντας από το τριψάτσο παράθυρο το γρασίδι στην μπροστινή αυλή, που ήταν ακούρευτο εδώ και εβδομάδες. Αυτό ήταν το σπίτι που είχε μεγαλώσει· θυμόταν, ως παιδί, να κουλουριάζεται, σε αυτό ακριβώς το σημείο τα καλοκαιρινά πρωινά, και να γκρινιάζει στη μητέρα της, τη Ρουθ Ράφερτι, που καθόταν σε ένα τραπεζάκι μελετώντας τις δουλειές κέτερινγκ που είχε.

«Βαριέμαι», έλεγε η Τες.

«Βγες έξω, αγάπη μου», μουρμούριζε η Ρουθ.

«Δεν έχω τι να κάνω».

«Τότε βγες έξω και μην κάνεις τίποτα».

«Μακάρι να είχα μια αδερφή».

«Λυπάμαι, δεν μπορώ να σε βοηθήσω».

«Θα μπορούσες αν παντρευόσουν».

«Παντρεύτηκα ήδη μια φορά».

«Θα είχα κάποιον να παίζω».

«Διάβασε ένα βιβλίο».

«Τα διάβασα όλα».

«Ξαναδιάβασέ τα».

Συνέχιζαν έτσι, μια ήπια διαφωνία που επαναλαμβανόταν, με διαφορετική μορφή, καθ' όλη τη διάρκεια της εφηβείας

της, όταν σπούδαζε, όταν ήταν ενήλικη, μέχρι και τα τελευταία χρόνια της Ρουθ, όταν το «Αλτσχάιμερ» και η άνοια της στέρησαν αυτή τη λογική, και στο τέλος ακόμα και την επιθυμία να μιλάει γενικά.

Και να σου τώρα η Τες, μπροστά στο παλιό τρίφατσο παρράθυρο να μιλάει ξανά με τη νεκρή μητέρα της. Μια ώρα νωρίτερα, είχε δεχτεί άλλο ένα ανεξήγητο τηλεφώνημα.

«Εγώ είμαι, Τες».

«Ω, Θεέ μου, μαμά. Πώς γίνεται αυτό;»

«Δεν υπάρχει πόνος εδώ...»

«Υπέφερες τόσο πολύ—»

«Αγάπη μου, άκουσέ μου...»

«Εδώ είμαι, μαμά. Ακούω».

«Ο πόνος που περνάς... έτσι προετοιμάζεσαι για να απελευθερωθείς από αυτόν... Είσαι τόσο πιο ελαφριά απ' όσο νομίζεις».

Και μόνο αυτά τα λόγια έφεραν στην Τες μια ευλογημένη ηρεμία. *Είσαι τόσο πιο ελαφριά απ' όσο νομίζεις*. Εννοούσε την ψυχή; Ήταν πράγματι αυτή η ζωή το ένα από τα δύο μέρη όπου κατοικεί η ψυχή; Γι' αυτό άραγε η Ρουθ, που, όσο ζούσε, πρόσεχε τόσο ευσυνείδητα την κόρη της, παρότι νεκρή, είχε βρει τρόπο να επικοινωνήσει μαζί της;

Η Τες κοίταξε τη φωτογραφία που κρατούσε στα χέρια της, την τελευταία φωτογραφία των δυο τους, που τραβήχτηκε στα ογδοηκοστά τρίτα γενέθλια της μητέρας της. Στα ρουφηγμένα μάγουλα της Ρουθ, στο ανέκφραστο πρόσωπό της, στον τρόπο με τον οποίο το ανοιχτό καφέ πουλόβερ κρεμόταν πάνω στο σκελετωμένο κορμί έβλεπε πόσο την είχε τσακίσει η αρρώστια.

«Μαμά, πώς είναι δυνατόν; Δε χρησιμοποιείς τηλέφωνο».

«Όχι...»

«Πώς μου μιλάς;»

«Κάτι συνέβη, Τες... Υπάρχει ένα άνοιγμα...»

«Ένα άνοιγμα;»

«... Προς το παρόν...»
«Πόσο θα κρατήσει;»
Ακολούθησε μια μεγάλη παύση.
«Μαμά; Πόσο θα κρατήσει;»
«Δε θα κρατήσει».

Τα θαύματα είναι καθημερινά – στα χειρουργεία, στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, στην ξαφνική εμφάνιση ενός ξένου στην άκρη του δρόμου. Σπάνια καταγράφονται. Κανείς δεν τα μετράει. Αλλά μια στο τόσο, ένα θαύμα ανακοινώνεται στον κόσμο. Και, όταν αυτό συμβαίνει, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Μπορεί η Τες Ράφερτι και ο Τζακ Σέλερς να κράτησαν κρυφά τα τηλεφωνήματά τους, η Κάθριν Γιέλιν όμως δεν το έκανε. Πρέπει να κηρύξεις το χαρμόσυνο μήνυμα στους ανθρώπους. Αυτό έλεγε το ευαγγέλιο.

Κι έτσι, μια Κυριακή πρωί, είκοσι τρεις μέρες μετά το πρώτο μυστηριώδες τηλεφώνημα στο Κόλντγουοτερ, ο πάστορας Γουόρεν σάθηκε μπροστά στο εκκλησίασμα της Συγκομιδής της Ελπίδας, φυλλομετρώντας τη Βίβλο του, χωρίς να ξέρει ότι η εκκλησία του θα άλλαζε για πάντα.

«Ας διαβάσουμε από το Κατά Ματθαίον, Κεφάλαιο 11, Στίχος 28...» είπε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Τα γράμματα τα έβλεπε θολά και τα χέρια του έτρεμαν από τα γηρατειά. Σκέφτηκε τότε έναν Ψαλμό. *Και έως γήρως και πρεσβείου, ο Θεός, μη εγκαταλίπης με.*

«Με συγχωρείτε!»

Κάποιοι γύρισαν και κοίταξαν. Ο Γουόρεν κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του. Η Κάθριν στεκόταν στην πέμπτη σειρά. Φορούσε ένα μαύρο καπέλο με γείσο και ένα μοβ φόρεμα. Στα χέρια της κρατούσε σφιχτά ένα χαρτί.

«Πάστορα, με συγχωρείτε. Το πνεύμα του Κυρίου με αναγκάζει να μιλήσω».

Ο Γουόρρεν ξεροκατάπιε. Ανησυχούσε σχετικά με το πώς θα εξελισσόταν όλο αυτό.

«Κάθριν, σε παρακαλώ, κάθισε—»

«Είναι σημαντικό, πάστορα—»

«Τώρα δεν είναι ώρα—»

«Είδα ένα θαύμα με τα μάτια μου!»

Ο κόσμος στα στασίδια αναφώνησε.

«Κάθριν, ο Κύριος είναι κοντά σε όλους μας, αλλά να ισχυρίζεσαι ότι είδες ένα θαύμα—»

«Συνέβη πριν από τρεις εβδομάδες—»

«Είναι πολύ σοβαρό—»

«Ήμουν στην κουζίνα, Παρασκευή πρωί—»

«Καλύτερα να το αφήσεις στα χέρια των πνευματικών ηγετών της Εκκλησίας—»

«Δέχτηκα ένα τηλεφώνημα—»

«Πραγματικά, επιμένω—»

«—από τη νεκρή αδερφή μου!»

Ο κόσμος αναφώνησε ξανά. Τώρα είχε τραβήξει την προσοχή τους. Είχε τόση ησυχία, που μπορούσες να την ακούσεις να ξεδιπλώνει το χαρτί της.

«Ήταν η Νταϊάν. Πολλοί από σας την ξέρατε. Πέθανε πριν από δύο χρόνια, αλλά η ψυχή της είναι ζωντανή στον ουρανό. Μου το είπε! Ακουγόταν τόσο... ευτυχισμένη».

Ο Γουόρρεν κατέβαλλε προσπάθεια για να μην τρέμει. Είχε χάσει τον έλεγχο του άμβωνα, πράγμα που το θεωρούσε από τις πιο βαριές αμαρτίες.

«Πρώτη φορά μιλήσαμε εκείνη την Παρασκευή το πρωί», συνέχισε η Κάθριν, διαβάζοντας πιο δυνατά καθώς σκούπιζε τα δάκρυά της με την ανάστροφη του χεριού της.

«Ήταν 10:41 π.μ. Και την επόμενη Παρασκευή, στις 11:14 π.μ., και την προηγούμενη Παρασκευή στις 7:02 το απόγευμα.

Είπε το όνομά μου... είπε... “Καθ, περιμένω. Όλοι περιμένουμε”».

Στράφηκε προς το πίσω μέρος του ναού. «Όλοι περιμένουμε».

Ακούστηκαν μουρμουρητά από το εκκλησίασμα. Από τον άμβωνα, ο Γουόρεν είδε τους πιστούς να αναδεύονται στις θέσεις τους, λες και φυσούσε αέρας ανάμεσά τους.

Χτύπησε τα χέρια του στο αναλόγιο.

«Επιμένω!» *Χτύπημα*. «Σας παρακαλώ... όλους!...» *Χτύπημα, χτύπημα!* «Με όλο τον σεβασμό στη συνενορίτισσα, δεν μπορούμε να ξέρουμε αν είναι αληθινό—»

«Είναι αληθινό, πάστορα!»

Μια άλλη φωνή ακούστηκε από το πίσω μέρος της εκκλησίας. Ήταν βαθιά και βραχνή, και όλοι γύρισαν και είδαν έναν ψηλό, γεροδεμένο άντρα με καφέ σπορ μπουφάν, να στέκεται όρθιος, ακουμπώντας τα μεγάλα χέρια του στο μπροστινό στασίδι. Λεγόταν Ελίας Ρόου κι ήταν ένας παλιός Αφροαμερικανός ενορίτης που είχε μια κατασκευαστική εταιρεία. Κανεείς δε θυμόταν να έχει μιλήσει ποτέ δημόσια – μέχρι τώρα.

Κοίταζε δεξιά, αριστερά. Όταν μίλησε ξανά, η φωνή του ακούστηκε σχεδόν ευλαβική.

«Δέχτηκα κι εγώ ένα τηλεφώνημα», είπε.

Μια φθινοπωρινή μέρα, τα τηλέφωνα στη μικρή πόλη Κόλντγουστερ του Μίσιγκαν αρχίζουν να χτυπούν. Οι άνθρωποι που τηλεφωνούν είναι αγαπημένα πρόσωπα που έχουν φύγει από τη ζωή και λένε ότι καλούν από τον παράδεισο.

Την ίδια αυτή μέρα, ο Σάλι Χάρντινγκ βγαίνει από τη φυλακή, όπου είχε μπει για ένα έγκλημα που δεν είχε διαπράξει. Κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του, η γυναίκα του πέθανε. Επιστρέφει στο σπίτι του με την ελπίδα να ξαναφτιάξει τη ζωή του με τον γιο του.

Αντί γι' αυτό, βρίσκει τους πάντες αναστατωμένους με τα τηλεφωνήματα από τον παράδεισο. Καθώς αυτά όλο και πληθαίνουν, άνθρωποι συρρέουν από παντού για να δουν από κοντά το θαύμα.

Όταν ο γιος του αρχίζει να κουβαλάει συνεχώς πάνω του ένα πλαστικό τηλέφωνο περιμένοντας τη μητέρα του να τον καλέσει, ο Σάλι αποφασίζει να αντιδράσει, αποδεικνύοντας ότι το φαινόμενο του Κόλντγουστερ δεν είναι παρά μια απάτη. Είναι όμως; Ή μήπως πρόκειται για το μεγαλύτερο θαύμα του κόσμου;

Μια συγκινητική ιστορία για τη δύναμη της σχέσης που μας συνδέει με τους αγαπημένους μας που δεν μπορούμε να δούμε.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0796-8

9 786180 107968

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ 14892

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η